

Størrelse, som man vil, men jeg troer, at man ifølge Grundloven er nødt til at lade Pensionsretten staae. Saadanne Fremtidstanter, som her ere udtalte, kan det vistnok være meget interessant at see fremsatte, men Den, som i Verden — og det er Tilfældet saavel udenfor som i det politiske Liv — vil opnaae Noget, han maa vide at begrænse sig, thi begrænser man sig ikke, opnaaer man i Reglen Intet. Naar man derfor nu siger, at vi ikke skulle behandle denne Lov, før vi kunne behandle alle Statsembedsmændenes Lønninger som en Heelhed, eller at vi ikke skulle behandle den, før vi kunne affkaffe Biskopperne, saa troer jeg, at man skaber istedetfor at gavne, og at man derved vil komme til at udskyde den Reform, hvorefter her er Tale, for et langt større Tidrum, end det ellers vilde være Tilfældet. Vi kunne desværre komme til at vente længe nok paa den; men jeg troer, at denne Reform vilde blive stød endnu langt længere ud, dersom man vilde optage i det foreliggende Lovforslag ogsaa andre Reforme og søge at sætte dem igjennem. — Med den Stilling, som den høitærede Kirke- og Underviisningsminister har indtaget til Lovforslaget, troer jeg, at man under de nærværende Omstændigheder saa nogenlunde kan være tilfreds. Der er vistnok Ingen her i Thinget, som har troet, at den høitærede Minister her strax vilde erklære, at han vilde tage imod Lovforslaget; idetmindste vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg aldeles ikke har ventet det. Den Maade, hvorpaa den høitærede Minister her tog Sagen, var imidlertid, naar man ikke forudsatte, at han vilde og kunde sige, at han vilde tage imod dette Lovforslag, saa velvillig, som den kunde være. Han erkjendte, at Dusstet om Reformen var berettiget, at der var vægtige Grunde tilstede for denne Reform, at det var rigtigt — ja, jeg troer endogsaa, at han sagde Mere, — at Sagen ad privat Veie her kom til Behandling, og han fandt det naturligt, at Rigsdagen gif videre med denne Sags Behandling. Naar Ministeren har udtalt sig saaledes, saa er det min Overbeviisning, at han, naar vi ere komne tilende med Lovforslaget, og Rigsdagen har vedtaget det, vil modtage det, thi jeg veed ikke, hvad der saa skulde foranledige ham til ikke at mod-

tage det. Altsaa, mine Herrer, lader os see at faae Folkethinget og Landstthinget til at vedtage Lovforslaget, og jeg har da den bestemte personlige Overbeviisning, at Ministeren ogsaa vil tage imod det. Jeg haaber altsaa paa, at det høie Thing vil gjøre alt Sit til, at vi kunne komme til at behandle denne Lov saa grunddigt og altsdigt som muligt, men dog saaledes, at vi idetmindste — jeg siger med Forsæt: idetmindste — kunde faae den fuldstændigt færdig fra Folkethinget i denne Samling. Jeg troer ikke, at det er noget uberettiget Haab, jeg her har udtalt.

Ministeren for Kirke- og Underviisningsvæsenet: Jeg skal dog gjøre den Bemærkning, at jeg ikke ønsker Mere lagt ind i mine Udtalelser, end der laa i dem.

Bable: Jeg vil blot bemærke, at naar jeg har udtalt mig om, at denne Lov burde bringes i Forbindelse med de almindelige Lønningsslove, er det ikke steet for at standse Lovforslaget. Jeg udtalte netop, at jeg ønskede, det maatte gaae igjennem; men det kunde gjerne være, at det nødvendige Gjennemsyn af mange Lønningsslove vilde medføre, at ogsaa Modstanden med Hensyn til denne Lov fra en anden Side kom med i Betragtning.

Barfod: Jeg vil blot tillade mig at udtale en Tanke. Da den ærede Forslagsstiller indbragte sit Forslag, yttrede han, at der, saaledes som Forholdene nu vare, i Reglen var gamle Præster i alle de større Embeder, og det er fra andre Sider blevet yttret, at, dersom Forslaget blev vedtaget saaledes, som det nu foreligger, med lige Begyndelsesløn for alle Embeder, vilde der kun være ganske unge Ansøgere om de store Embeder. Dette vilde jeg ansee for at være uheldigt, ligesaa uheldigt som det, der nu finder Sted, og derfor vil jeg tillade mig at udtale en Tanke, som det Udvalg, der maa antages at ville blive nedsat, maaskee nærmere vil drøfte. Den ærede Forslagsstiller har selv meent, at der var endeel større Embeder, som burde begynde med en større Løn, og den Tanke, jeg nu vil tillade mig at udtale, er den, at, medens der i Reglen begyndes